

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

הל לאקזחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

יחזקאל לר לה

על-אדמתם לבטח וידעו כי-אני יהוה בשברי את-מטות עלם והצלתיים מיד העבדים בהם: (כ) ולא-יהיו עוד בז לגוים וחית הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין מהריד: (כט) והקמתי להם מטע לשם ולא-יהיו עוד אספי רעב בארץ ולא-ישאו עוד כלמת הגוים: (ל) וידעו כי אני יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה: (לא) ואהן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה: (לב) ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: (לג) בן-אדם שים פניך על-הר שער והנבא עליו: (לד) ואמרת לו כה אמר אדני יהוה הנני אליך הר-שער ונטייתי

חרגום אשכנזי קב

געוואכטע, רוהיג זאללען זיא אין איהרעם לאנדע וואהנען, אונד זאללען ערקעננען, דאס איך דער עוויגע בן, ווען איך דיא שטאננען איהרעם יאכעס צערברעכע, אונד זיא ענט-רייסע אויס דער האנד דערער דיא זיא דינסטבאר מאכטען. (כ) זיא זאללען ניכט מעהר דען פעלקערן ציר בייטע ווער. דען, דאז געוויילד דעס פעל-דעס זאלל זיא ניכט מעהר פערצעהרען, זיכער זאללען זיא וואהנען, אונד נייעמאנד זאלל זיא בעאונרוהיגען, (כט) איינע רוהמפאללע פפלאנצונג לאס איך איהנען ערשטעהען, זיא זאללען ניכט מעהר פאם הונגער אויפגע-ריעבען ווערדען אים לאנדע, אינד דיא שמאך דער פעלקער ניכט מעהר טראגען. (ל) זיא ווערדען זיא ערקעננען, דאס איך דער עוויגע איהר גאטט מיט איהנען בן, דאס זיא דאז הוין ישראל מיין פאלק זינד, שפריכט דער הערר, דער עוויגע. (לא) איהר ערדענוואהנע! זייד מיינע שא-פע, זייד דיא שאפע מיינער

וויידע, אונד איך בין אייער גאטט, שפר כמי דער הערר, דער עוויגע. (ל) דעס עוויגען ווארט ווארד מיר וויא פאלגט: (ג) ערדענוואהן! ווענדע דיין אנגעזיכט געגען דאז געבירגע שער אונד וויזואגע איבער דאסזעלבע. (ג) פערקינדע איהם, זא שפריכט דער הערר, דער אללמעכטיגע: איך פעהרענגע איבער דך געבירגע שער

ר ש י

(כט) מטע לשם. קיוס זיהא לשם עולם: אסופי רעב. טמוני רעב מחמת בושח רענון ועווי: (לא) אדם אתם. אינכס כנהמה צייני:

ב א ו ר

והפירוש הזה אינ רחוק. (כט) אספו רעב, כמו ממי רעב ונבר מלאנו אסוף לשון מיתה כמו ויגע ויאסף אל עמיו (שם מ"ט ל"ג). כלימה הגוים, הכלימה אשר זה הגוים מכלימם אותם. (לא) אדם, חרגמתי לפי כירש"י, גם יתכן שהוא מוסב על הנביא וחמסר מלת בן, והפשוט הזה דרך כללי, וכוללים דברי ה' אל הנביא אשר גם סיים הפרשה.

הרגום אשכנזי

שעיר, ווענדע מיינע מאַכט
געגען דיך, אונד מאַכע דיך
אַדע אונד וויסטע. (ד) דיינע
שטאַרטע פֿערוואַנדלע איך
אין רואינען, צור איינאַדע
זאָלסט דוא ווערדען, אונד
זאָלסט ערפֿאַהרען דאָס איך
דער עוויגע בין. (ה) ווייל דוא
עוויגע פֿיינדשאַפֿט העגסט,
אונד דיא קינדער ישראל דעם
שווערטע איבערליעפֿער-
טעסט, אין יענער צייט איהם
רעס אונגליקס, אַלס דיא
מיססעטהאַט דיא גרענצע ער-
רױכטע. (ו) דאַרום בייא מיי
נעם לעבען! שפּריכט דער
הער, דער עוויגע, דיין בלוט
ווייל איך פֿליסען לאַססען,
בליט זאָלל דיך פֿערפֿאַלגען;
ווייל דוא בלוט ניכט שייע-
טעסט זאָלל בלוט דיך נון
פֿערפֿאַלגען. (ז) איינזאַם
אונד אַדע לאַס איך דאַזגע-
בירגע שעיר ווערדען, הינ-
וועגטילגען ווערדע איך דאָ-
רויס יעדען וואַנדערער, (ח) זיי.

יחזקאל לה

יְדֵי עַלְיָהּ וּנְתַתִּיהָ שְׁמָמָה
וּמְשֻׁמָּה: (ד) עַרְיָה חֲרָבָה אֲשִׁים
וְאַתָּה שְׁמָמָה תְּהִיָּה וַיִּדְעַת כִּי-
אֲנִי יְהוָה: (ה) יַעַן הָיִיתָ קָדָה אִיבַת
עוֹלָם וַתַּגִּיר אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל עַל-
יְדֵי הָרֶב בַּעַת אִידִם בַּעַח עוֹן קִץ:
(ו) לָכֵן חִי-אֲנִי נָאִם אֲדַנִּי יְהוָה
כִּי-לָדָם אֶעֱשֶׂה וְדָם יִרְדֹּפֶה אִם-
לֹא דָם שָׁנֵאת וְדָם יִרְדֹּפֶה:
(ז) וְנָתַתִּי אֶת-הַר שְׁעִיר לְשְׁמָמָה
וּשְׁמָמָה וְהִכְרַתִּי מִמֶּנּוּ עֵבֶר וְשָׁב:
(ח) וּמִלֵּאתִי אֶת-הַרְיֹו חֲלָלִיו
בַּבְּעוֹתֶיהָ וּגְיַאוֹתֶיהָ וְכָל-אֲפִיקָהּ
חֲלָלִי-חֲרָבִי פְּלוּ בָהֶם: (ט) שְׁמָמוֹת
עוֹלָם אַתְּנָה וְעַרְיָה לֹא תִישָׁבְנָה

וידעחם

חשובנח קרי

נע בערגע פֿיללע איך מיט לייבֿען, אין דיינען היגעלן, אין דיינען טהאַלערן, אונד און אַל-
לען דיינען קוועללען ווערדען שווערדטערשלאַגענע פֿאַללען, (ט) צור עוויגען איינאַדע
ווערדע איך דיך מאַכען, דיינע שטאַרטע זאָללען ניע מעהר בעוואַהנט ווערדען,
איהר

ר ש י

לה (ה) וחגר. וחשפל כמו והגרתי לגי אנניה (מיכ' א') שהיו מסגירין אותם לאויביהם
כשהיו צורמים דרך ארצם וזו היא שאמר (עובדי' א') אל תעמוד על הפרק: בעת
אידם. כשמסרתים ניד אויב: בעת עון קץ. כשנגמר קץ עונם ונתמלא' סאחם: (ו) לדם
אעשך. נופל נחרב: דם שנאח. בזית את הכורה שבזדמתי הימה מסורה להם ושנאח להיות מלנלך
עלמך נדם קרבן שבזדמתי ולכלוך דם הכוגים ירדפך. וי"א דם מילה שנאח. וי"א רוכמים אתה ירא כשאר
כל אדם ורוכמים ירדפוך, וי"א דם שנאח אחיך שהוא בשרך ודמך: (ט) ועריך לא תשובנה.
ל

ב א ו ר

לה (ה) וחגר, כירש"י כמו והגרתי לגי אנניה (מיכ' א') שהיו מסגירין אותם לאויביהם:
(ה) בעח עון קץ, כשנגמר קץ עונם ונתמלא סאחם (רש"י), ולפ"ז מתורגם אשכנזי-
(ו) אם לא, מוסב על השנועה, וידוע כי ענין אס לא אחר שבעה כמו כן י"ה י"ה. דם
שנאח, ענינו בערך אשר שנאח לשפוך דם, נענך הזה גם ירדפך דם, והוא מדם כנגד מדם.
שני

וידעתם כי אני יהוה: (י) יען
אמרתי את שני הגוים ואת שתי
הארצות לי תהיינה וירשנה
ויהוה שם היה: (יא) לכן היי
אני נאם אדני יהוה ועשיתי
כאפך וכקנאתך אשר עשיתה
משנאתיה בם ונודעתיה בם
כאשר אשפטת: (יב) וידעת כי
אני יהוה שמעתי ואת כל
נאצותיה אשר אמרת על הרי
ישראל לאמר ושממה לנו נתנו
לאכלה: (יג) ותגדילו עלי בפיותם
והעתרתם עלי דבריכם אני
שמעתי: (יד) כה אמר אדני יהוה
בשמת כל הארץ שממה אעשה

איהר זאללט עם אינגע ווער.
דען, דאס איך דער עוויגע
בין. (י) ווייל דוא זאגטעסט,
דיא ביידען פֿעלקער אונר דיא
ביידען לאנדער ווערדען מיר
צו טהייל, וויר ווערדען זיא
בעזיטצען, וואָ דער עוויגע
דאָרט רעזידירטע, (יא) דאָ
רום שפּריכט דער הערר, דער
עוויגע: ביא מיינעם לעבען!
איך פֿערפֿאהרע מיט דיר נאָך
דיינעם צאָרן אונר נאָך
דיינעם איפֿער, וויא דוא
אויס האָס געגען זיא מיט איה.
גען פֿערפֿוהרעסט, דאָמיט
איך ערקאָננט ווערדע אונטער
איהנען, ווען איך דיר ריכטע.
(יב) דוא זאלסט עם ערקעני.
גען, דאָס איך דער עוויגע
פֿערנאָמען האָבע אללע דיי.
נע שמעהונגען, דיא דוא גע.
גען דיא בערגע ישראלים
אויסגעשפּראַכען, אַלס דוא
זאָגטעסט: פֿערדעט זינד
זיא, יעצט זינד זיא אינו גע.
געבען צום פֿערצעהרען. —

שממו קיי.

לך

(יב) אַלס איהר איבער מיך מיט אייערעם מונדע אייך איבערהאַבעט, טראַטציגע רעדען
געגען מיך פֿיהרטעט, האָבע איך עם פֿערנאָמען. (יד) זאָ שפּריכט דער הערר, דער אַלל.
מעכט גע: זאָ וויא ריא פֿריידע וואַר אין דיינעם גאַנצען לאַנדע, עבען זאָ ברינגע איך

ר ש י

לא כמו שאמרתי למלכים (לעיל כ"ט) ושנתי את שנות מלכים. ושנתי את שנות בני עמון (ירמיה
מ"ט) וזו היא שאמר (מלאכי א') ואת עשו שנתי ואתן את הכיו שממה שעתדתי לשוממות
עולם: (י) שני הגוים. ישראל ויהודה. ומדרש אגדה רבי תנחומא דורשו כלפי שהלך עשו אל
ישמעאל להתחתן בו להזיאו שיעורר על ילחק על ירושת אברהם ויהרוג ישמעאל את ילחק
ואהיה אני גואל הדם וההרוג את ישמעאל והו יקרבו ימי אבל אני ואירש אני את ילחק ואת
ישמעאל (בראשית כ"ז): וה' שם היה. וידע את מחשבותיך: (יא) ועשיתי כאפך. כאותו האף
עשיתי לישראל אעשה לך: ונודעתיה בם. כאשר אשפטך אז יכירו את גבורתי: (יג) והעתרתם. הרבית
וכן ועתר ענין הקטרת (לעיל ח') ל' עובי: (יד) כשמות כל הארץ. כשאוטול אני את מלכותי
כי אז תשמה הארץ בענין שנאמר ה' מלך מגל הארץ (תהלים כ"ז) אז שממה אעשה לך:

ב א ו ר

(י) שני הגוים, יהודה וארץ ישראל (המפרשים). וה' שם היה, איך מלאת את לבך לאמר
לי תהיינה, חמרי אשר ידעת כי ה' נחרס לשון עמו שם. (יג) והעתרתם, לשון עובי, וכן
ועתה ענין הקטרת עולם (לעיל ח' י"א) (כ"ט), וראה את באורנו שם.

לך: (טו) כשמהתך לנחלת בית-
 ישראל על אשר שממה בן אעשה
 לך שממה תהיה הר-שעיר וכל-
 אדם כלה וידעו כי-אני יהוה:
 לו (טז) ואתה בן-אדם הנבא אל-
 הרי ישראל ואמרת הרי
 ישראל שמעו דבר-יהוה: (יז) כה
 אמר אדני יהוה יען אמר האויב
 עליכם האת ובמות עולם
 למורשה היתה לנו: (יח) לכן
 הנבא ואמרת כה אמר אדני
 יהוה יען! ביען שמורת ושאר
 אתכם מסביב להיותכם מורשה
 לשארית הגוים ותעלו על-שפת
 לשון ודבת-עם: (יט) לכן הרי
 ישראל שמעו דבר-אדני יהוה
 כה-אמר אדני יהוה להרים

פֿערוויסטונג איבער דיק .
 (ט) זאָ וויא דוא דיק פֿרייע-
 טעסט איבער דאָ ערבטהייל
 דער קינדער ישראל, ווייל עס
 פֿערוויסטעט וואָרדע, עכען
 זאָ ווייל איך דיק געכירגע
 שעיר פֿערוויסטען; דוא אונד
 דאָ גאַנצע לאַנד אדום זאָללט
 איהר צור איינאָרע ווערדען,
 דאָמיט זיא עס ערקעננען,
 דאָס איך דער עוויגע בין .

לו (טז) וויזאָנע דוא ער-
 דענזאָהן, אויף דיא
 בערגע ישראל'ס, אונד
 שפרעכע אַלואַ: איהר בערגע
 ישראל'ס הערעט דעס עווי-
 גען וואָרט. (יז) זאָ שפּריכט
 דער הערר, דער אַללמעכטי-
 גע: ווייל דער פֿיינד איבער
 אייך אויסריעף: טרוימף! יענע
 איראַלטען האָהען זינד יעצט
 אינו צום בעזיטצע צונעפֿאל-
 לען. (יח) דאָרום וויזאָנע
 אינד פֿערקיינדע, אַלואַ
 שפּריכט דער עוויגע דער
 אַללמעכטיגע: דאָרום ווייל
 פֿעהרערוונג אינד פֿערניכ-

ולגבעות
 טונג אייך אומניכט, דאָס איהר דען איכריגען פֿעלקערן צום בעזיטצע ווערדעט, אינד
 ווייל איהר יעדעס מונדע צום גערעדע, אונד דען פֿאַלקרן צור שמאָהונג געוואָרדען
 זייד; (יז) זאָ הערעט דען, איהר בערגע ישראל'ס, דען אויסשפרוך דעס העררודעס
 עוויגען; זאָ שפּריכט דער הערר דער אַללמעכטיגע: צו דען בערגען, צו דען

ר ש י

לו (כ) האת. שמחה: ונמות עולם. א"י שהוא גובה ונוי של עולם: (ג) שמות ושאר
 אחכס מסניכ. שנייכס היו משתוממים ותומהין לשחוק ולראות בסוף חורבנכס
 ושואפים ותוחבים ומלפים להיוחכס מורשה לשארית הג'ים: ותעלו על שפת לשון. ועכשיו
 בחורבנכס הכל מדברים ומדובנים (ס"א ומחחכים) בכס לאמר האת הרי שממו: ודנת עם.

ב א ו ר

לו (כ) זכמות עולם, נמות שהיו מעולם. (ג) יען ביען, ענין הפסוק כתרגום יונתן וחלק
 דמשינו לאחרכא ולאלדאס יחכין מסזור סזור וגו'. שמוח, מקור במשקל השכת חרות
 אל (תהלים ע"ז י'). ותעלו, שהיו ישראל מעלים על שפס והיו דנת עם ועס (כד"ק).
 לשארית הגוים, קרא הגוים אשר סניכות ארץ ישראל שאת דית בערך אל ישראל אשר נכנת